

Kampen mot mig själv

Jag var aldrig suicidal när ni sa det. Levde för dagen, ett farligt nöje som aldrig tog slut. Sprang för att vinna, försvinna ut ur dimman in i röken utan omsvep. Ni lärde mig vad rädsla var med era diagnoser och mediciner. Sprang, flydde från ett liv som inte gick att leva. Jag var aldrig det ni sade, jag försökte bara överleva. En destruktiv kamp mellan livet och ödet. Rysk roulette som aldrig tog slut.

Blommiga dukar och platsblommor. De stod där på borden och försökte förgylla vardagen men det blev bara dystrare. En vardag som inte är värd att minnas. Suddar ut, raderar och alla minnen försvinner. De är borta, förutom en journalanteckning på deras intranät.

När jag försökte andas skrek ni,?"Stop, se upp!"

Jag vägrade höra på det. Det kändes bara fel att följa era uppmaningar när era ord blev till min fiende.

Att försöka spela det spel ni spelar, det går alltid fel tillslut. Diagnos hit och diagnos dit, fast jag kände mig aldrig hemma. Ni sa saker jag inte höll med om men jag höll inne med det. Tillslut blev det en urladdning och jag bara exploderade. Ett kaos jag inte kunde styra, ett kaos som övergick till en tsunamivåg utan stop. Jag drunknade gång på gång i en våg av känslor jag inte kunde styra.

Likt en blomsteräng på sommaren är jag daggen som försvinner i solen. Det ni förstörde, jag var vacker och sällsynt, ni med alla betraktelser förstörde den lilla styrka jag hade och gjorde mig till någon som blev så beroende av andra.

Slå mig fri! Vrida mig ur ert grepp. Det var tungt och svårt. Försökte och försökte, slog mig blodig på armar och knän. Sommar efter sommar, jul efter jul och jag var fast. Ni gav mig aldrig verktygen så jag kunde försöka. Jag försökte ju bara överleva på ett självdestruktivt sätt som inte var min mening.

Ni sade att jag var suicidal, borderline och andra ord jag aldrig förstod. Färger, jag såg alla dessa färger ett norrsken med glans över mig. Felaktiga diagnoser som blev min vardag. Oförklarligt borta av mediciners kraft. Jag andades inte längre, jag förtvinade av syrebrist i en låst rum.

Natt efter natt, jag kunde inte sova. Kunde inte förmå mig att lägga mig ner och slappna av. Visste inte hur jag skulle göra. Hur jag skulle bli fri från klorna som besten hade satt i mig. Den tysta kampen jag trodde jag skulle förlora. Jag trodde jag skulle dö i tystnad i ett rum inom slutenvårdens kala väggar. Var för ung för att förstå att kampen är min inte er. Först handlade det om kampen att slå mig fri från er, den vardag jag som aldrig hade behövt bli min.

Jag minns knappt vad som hände, minns knappt era namn. Ni som skulle skydda mig. Men som lämnade mig i ett rum och kollade in på mig likt en apa i bur. Jag var eran försökskanin. Ett objekt som skulle studeras som skulle analyseras och dissikeras. Jag försvann utan ett ord, blev en varelse jag inte kände igen med känslor som ej gick att identifiera. Jag säger inte att skulden var er eller min vi var bara en ekvation

som inte gick ihop.

~~Nej jag var aldrig suicidal, jag förde bara en kamp mot mig själv.~~

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren AmandaCL med Poeter.se id #41074 innehar upphovsrätten